

Arrest

**nr. 140 906 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 juli 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de minister) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing die verzoeker op 14 oktober 2014 ter kennis werd gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier samenwoont met zijn zontje B. E. S. en de moeder van het kindje B. M. beiden met nationaliteit Guinee. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook het feit dat betrokkene sinds kort wettelijk samenwonen verandert hier niets aan. Bovendien merken wij op dat betrokkene zich steeds kan laten vergezellen door zijn partner en kind. Betrokkene toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn. Zelfs indien dit niet zou mogelijk zijn gezien bijvoorbeeld de werkverplichtingen van zijn partner dan nog zou het enkel een tijdelijke scheiding betreffen en dat kan zoals hogergesteld niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt vervolgens de artikelen 3, 4, 5, 6 en 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aan. De loutere vermelding van de artikels kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene op geen enkele wijze aantoonde op welke manier deze artikels zouden geschonden worden. Bovendien merken wij op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier sinds jaren onafgebroken zou verblijven, dat hij zijn leven alhier zou hebben opgebouwd, dat hij zijn centrum van belangen alhier zou hebben en dat hij alhier een zoon en vrouw zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot; de elementen met betrekking tot art. 10 en 12bis werden behandeld op 09.09.2014 door de dienst gezinshereniging. Deze instructies werden dan ook overgemaakt aan de gemeente Brasschaat die het nodige zullen doen.”

1.3. Op 14 oktober 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker geen middel aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het beroep onontvankelijk is voor zover het gericht is tegen deze beslissing.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker in het enig middel de schending opwerpt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waardoor er van uit kan worden gegaan dat deze hogere rechtsnormen gericht zijn tegen een verwijderingsmaatregel, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aangevoerde grieven dienen conform het gestelde in artikel 13 EVRM te worden onderzocht, wat de ontvankelijkheid van het beroep met zich meebrengt.

De exceptie van de verwerende partij dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op: *“Enig middel volgt uit de overmacht, de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting, overmacht en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schending van art. 3 en 8 van het EVRM, schending van het Verdrag van New York dd. 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind.”*

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…) Dat de aangevochten beslissing stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Dat verzoekende partij in België samenleeft met zijn partner en hun gezamenlijk kind. Deze van Guinese nationaliteit zijn, en regelmatig in het Rijk verblijven. Dat verzoeker van Angolese nationaliteit is, dat zijn zoontje en diens moeder van Guinese nationaliteit zijn. Dat de familie samenleeft in België, land waar Mevrouw B. en haar zoon over een verblijfsvergunning beschikken. Dat aangezien de situatie een familieleven enkel in België mogelijk is. Dat elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, als een prangende humanitaire situatie moet worden beschouwd. Dat aangezien de situatie van verzoekende partij, deze zeker moet worden beschouwd als « een prangende humanitaire situatie ». Dat gezien de elementen van het dossier, de principes van de artikelen 3,4,5,6 en 9 van het Verdrag van New York dd 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind in aanmerking komen. Dat er de nadruk moet worden gelegd op het feit dat het een recht is voor een kind om samen met zijn ouders te kunnen leven. Dat artikel 9.1 van het Verdrag van New York dd 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind dat zoals volgt luidt: “De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. “moet worden in acht genomen. Dat kinderen van hun ouders scheiden ook een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM is. Dat het recht op privé- en gezinsleven gewaarborgd is door artikel 8 van het EVRM. Dat artikel 8 van het EVRM het principe poneert van eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus

eenieder beschermt tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Dat paragraaf 2 van dit artikel geen inmenging duldt door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Dat deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84., p 277; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E., 1996, p 755). Dat uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekende partij zich in een algemene prangende humanitaire situatie bevindt, dat een familieleven enkel in het Rijk mogelijk is. Dat de verwijdering van verzoeker in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder artikel 3 en 8 van het EVRM, daar dit een einde zou brengen aan zijn familieleven in het Rijk en hem voor een periode van onbepaalde duur van zijn minderjarig zootje scheiden. Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij rekening heeft gehouden met de concrete elementen van het dossier (effectief familieleven, minderjarig kind, verschillende nationaliteiten, rechten van het Kind) . Dat de bestreden beslissing zowel de principes van het verdrag van New-York als deze van artikel 8 en artikel 3 van het EVRM schendt. Dat er met belangrijke elementen geen rekening werd gehouden. Dat er een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, evenals een schending van de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting ontstaan is door deze manier van handelen. Dat de motivatie bij gevold niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.“

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover “overmacht” wordt aangehaald aangezien dit niet nader geconcretiseerd wordt. Tevens bestaat er niet zoiets als “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”. Er zijn er meerdere en verzoeker laat na te duiden welke andere beginselen van behoorlijk bestuur dan de reeds opgeworpen “zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting” hij geschonden acht door de bestreden beslissingen. Verzoeker concretiseert evenmin op welke wijze de aangevoerde “principes van de artikelen 3,4,5,6 (...) van het Verdrag van New York dd. 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind” door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.6. Verzoeker gaat nergens in concreto in op de motivering van de eerste bestreden beslissing. Met een herhaling van de elementen die zijn zaak kenmerken, zijn overtuiging dat een verder verblijf in België de enige oplossing is en dat zijn situatie moet worden beschouwd als een prangende humanitaire situatie, kan verzoeker de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker kan gelet op de wat in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen voorts bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de concrete elementen van het dossier. Door de loutere opsomming van enkele elementen van zijn dossier, met name *“effectief familieleven, minderjarig kind, verschillende nationaliteiten, rechten van het Kind”*, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de minister geen rekening zou gehouden hebben met deze elementen. Hij poneert dat *“er een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, evenals een schending van de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting ontstaan is door deze manier van handelen en dat de motivatie bij gevolg niet aan de wettelijk vereisten beantwoordt”*, maar dit betreft niet meer dan een algemeen bloot betoog dat de eerste bestreden beslissing niet kan ondergraven.

3.7. Waar verzoeker artikel 9.1 van het Verdrag van New York d.d. 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind (hierna: Kinderrechtenverdrag) citeert, dient de Raad op te merken dat, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de aangevoerde bepaling van het Kinderrechtenverdrag en daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij het invoeren van voormeld verdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens zijn zoon werd ingesteld, in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst slechts een tijdelijke terugkeer betreft en verzoeker niet aantoont dat het niet mogelijk zou zijn zich hierbij te laten vergezellen door zijn partner en kind. Verzoeker gaat helemaal niet in op deze motivering van de eerste bestreden beslissing en toont dan ook geen schending aan van artikel 9.1 van het Kinderrechtenverdrag.

3.8. Waar verzoeker gewag maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM en stelt dat kinderen van hun ouders scheiden ook een onmenselijke behandeling is, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 3.7.

3.9. Waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de eerste bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden

geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.10. Met zijn bloot betoog dat een familieleven “*enkele*” in België mogelijk is en er sprake is van een prangende humanitaire situatie, toont verzoeker niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in Angola of in Guinee wat het land van oorsprong is van verzoekers vriendin en hun zoontje. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker toont met zijn bloot betoog dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat een familieleven enkel in het Rijk mogelijk is, verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn partner en zoontje in België te blijven, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en sedert eind 2012 in België verblijft in het kader van preciaire 9bis-procedures die op niets zijn uitgedraaid en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissingen houden geen gedwongen verwijdering in. Evenmin houden ze een definitieve scheiding in. Ze hebben enkel tot gevolg dat – zoals de eerste bestreden beslissing terecht opmerkt – de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. De bestreden beslissingen sluiten niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA